

Ξύπνησε από ένα παράξενο θόρυβο.

Κατσαρολικά και μαχαιροπήρουνα από τη μεριά της κουζίνας. Η κουζίνα ήταν ένας απαγορευμένος χώρος του σπιτιού. Κανείς δεν είχε εισχωρήσει εκεί τα τελευταία 20 χρόνια. Από τότε που η μητέρα εγκατέλειψε τα εγκόσμια.

Πετάχτηκε από το κρεβάτι του φουριόζος...άνοιξε με δύναμη την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, έδωσε ένα πήδο στο σαλόνι και βρέθηκε στο πάσο που χώριζε τη κουζίνα από το υπόλοιπο σπίτι.

Εκεί μπροστά στο νεροχύτη, με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του στέκονταν εκείνη. Πλάτη σκοτεινή από τη σκιά που δημιουργούσε το φως που έμπαινε από τη μεριά του παραθύρου της κουζίνας. Σκοτεινή, σχεδόν άυλη, σαν φάντασμα, οπτασία γυναίκας, 'ω θεέ μου, έτσι είναι οι γυναίκες λοιπόν', γυμνή φιγούρα, γυμνή γυναίκα, με τους χυμώδεις γλουτούς να διαγράφονται ξεκάθαρα στο σκοτάδι της σκιάς, 'ω θεέ μου, τι έκανα;'

Αρχισε να θυμάται...Εχτές το βράδυ δεν γύρισε σπίτι μόνος...δεν γύρισε σπίτι στις 7:10 όπως κάθε βράδυ τα τελευταία 20 χρόνια. Όχι...Γύρισε με παρέα, πως το τόλμησε αυτό;, με μια γυναίκα, αυτή που τώρα στέκονταν γυμνή μπροστά στον νεροχύτη, μέσα στη σκιά, πλένοντας τα πιάτα από το χτεσινό τους γλέντι.

Εκείνη αντελήφθη την παρουσία του. Γύρισε αργά...καλημέρα αγάπη μου, του είπε καθώς το δεξί της αυτί κρέμονταν αφύσικα υπερμέγεθες χαϊδεύοντας τον δεξιό της ώμο.

Έκανε ένα βήμα πίσω. Κρύος ιδρώτας έτρεξε στο μέτωπο του. Οπισθοχώρησε κι άλλο, έκανε μεταβολή και έτρεξε γρήγορα στο μπάνιο. Έκλεισε ορμητικά την πόρτα πίσω του και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη με τα μάτια κλειστά. Αρνιόταν να τα ανοίξει όσο κι αν η λογική του τον διέταζε να το κάνει.

Ανασήκωσε αργά το χέρι του, με φόβο και αγωνία. Το έφερε στο ύψος της μύτης του και

την ψηλάφισε με απελπισία. 'Όχι θεέ μου...' η μύτη του βρίσκονταν στην θέση της· δηλαδή η άκρη της ακουμπούσε μεγαλοπρεπώς στην άκρη του πηγουνιού του. Σαν άδεια σαμπρέλα. Σαν ξεφουσκωμένο μπαλόνι. Όπως πάντα. Όλα ήταν ένα όνειρο λοιπόν, ένα όμορφο όνειρο;

Πήρε την πλαστική μύτη από το συρτάρι του επίπλου του μπάνιου, και την προσάρμοσε προσεκτικά, όπως έκανε κάθε πρωί, από τότε που θυμόταν τον εαυτό του. Σκούπισε το δάκρυ που έτρεχε από το μάτι του, πήρε βαθιά ανάσα και βγήκε.

Εκείνη εμβρόντητη, στέκονταν έξω από το μπάνιο και τον περίμενε να εμφανιστεί.

'Αγάπη μου;'

Το αυτί της κρέμονταν με τόσο γελοίο τρόπο, που δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το γέλιο του.

Εκείνη κατάλαβε. Βούρκωσε και γύρισε την πλάτη. Στην κρεβατοκάμαρα βρήκε τα εσώρουχα και το φουστάνι της. Τα φόρεσε γρήγορα. Στο σαλόνι αναποδογυρισμένα ήταν τα παπούτσια της. Τα έβαλε γρήγορα και πήρε την τσάντα της. Γύρισε να τον κοιτάξει. Εκείνος είχε καθίσει μπροστά στο τζάμι του μπαλκονιού και κοίταζε αφηρημένος τον ορίζοντα. Ούτε ένα βλέμμα δεν της έριξε καθώς εκείνη με τα δάκρυα να κυλάνε τώρα στα μάγουλα άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω στον παγωμένο αέρα του Δεκέμβρη.

Το χτύπημα της πόρτας τον έβγαλε λίγο από την αφασία του.

'Έφυγε; Στο διάολο λοιπόν...Με κορόιδεψε...μ' έκανε να πιστέψω για λίγο...αλλά ήταν ένα ψέμα'.

Την είδε να βγαίνει στον δρόμο, ήταν χειμώνας, όλα νεκρά γύρω, όπως και η καρδιά του, όπως και η δική της...όλα νεκρά...

Το αυτί της δεν το είχε φτιάξει...κρέμονταν στον δεξιό της ώμο, σαν ασυγχώρητη αμαρτία. Οι περαστικοί την κοιτάζαν περιεργά. Εκείνη έκλεγε...

‘Μητέρα γιατί η μύτη μου κρέμεται τόσο μεγάλη μέχρι τα χείλη μου;’

‘Είναι άνθρωποι, που κουβαλάνε τον δικό τους σταυρό, παιδί μου. Ο Θεός μας στέλνει διάφορα βάσανα για να μας δοκιμάσει’

‘Εσένα τι σου έχει στείλει μαμά;’

‘Εσένα αγόρι μου. Ο Θεός μου έδωσε ένα παιδί-τέρας για να δοκιμάσει την πίστη μου’.

Εκείνη έκλεγε και οι περαστικοί τη κοιτάζαν περιεργά. Κάποιοι χασκογελούσαν ηλίθια και έκαναν βλακώδεις χειρονομίες ο ένας στον άλλον.

‘Και τι θα κάνω τώρα με αυτήν την μύτη μαμά;’

‘Θα κρύβεσαι αγόρι μου...’

Ήταν πέντε χρονών όταν του χάρισαν την πρώτη πλαστική μύτη. Μπορούσε τώρα να κρύψει την αναπηρία του, να περνάει σαν φυσιολογικός άνθρωπος. Μέσα στην πλαστική μύτη έκρυψε όλη του την ντροπή, ποτέ όμως δεν μπόρεσε να νοιώσει ελεύθερος από τη φυσική του μειονεξία. Η αναπηρία του ήταν πάντοτε εκεί από κάτω να του θυμίζει κάθε βράδυ ότι δεν ήταν ένας φυσιολογικός άνθρωπος. Ότι δεν είχε δικαίωμα να σκέφτεται, να νοιώθει, να ζει. Ήταν πάντοτε ένας άλλος, κάποιος που κρύβεται πίσω από μια μάσκα, και συνεπώς δεν μπορεί να έχει αληθινή ζωή· δεν μπορεί να βγάλει δημοσίως τη μάσκα γιατί αυτομάτως θα γινόταν ο περίγελος της κοινωνίας, ο άνθρωπος ελέφαντας, όπως αρέσκονταν να λοιδορεί τον εαυτό του, το τέρας της φύσης που θα έπρεπε να βρίσκεται στο κλουβί κάποιου τσίρκου κι όχι να συναγελάζεται με την υγιή, αστιγματίστη κοινωνία.

Ξανακοίταξε στον δρόμο. Εκείνη είχε σταθεί τώρα στον στύλο του ηλεκτρικού ρεύματος στην απέναντι γωνία. Ήταν φανερό ότι έλεγε με λυγμούς. Γύρω της είχαν μαζευτεί 6-7 άνθρωποι. Περίεργοι άνθρωποι που ασφαλώς μυρίστηκαν αίμα, σκέφτηκε ο Κ., και πλησίασαν να ξεδιψάσουν.

Εχτές το βράδυ την πλησίασε. Πέντε χρόνια εργάζονταν μαζί. Στο ίδιο γραφείο. Του άρεσε, αλλά δεν τολμούσε να της μιλήσει. Ήξερε πως ήταν μόνη της, αλλά σκέφτονταν πάντα το κουσούρι με τη μύτη του και έκανε πίσω. Εκείνης της άρεσε και τον φλέρταρε, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί, ενώ έδειχνε ότι κι εκείνου του αρέσει, πάντα την τελευταία στιγμή κάτι τον κρατούσε κι έκανε πίσω. Η Α. άρχισε να ανησυχεί ότι ο Κ. κάτι ήξερε για εκείνη. Κάτι που δεν έπρεπε να μαθευτεί. Αλλά από πού κι ως πού εκείνος μπορούσε να ξέρει

Ήταν κάτι που το είχε σαν επτασφράγιστο μυστικό. Κάτι που ήξερε μονάχα η μητέρα της. Όταν εκείνη πέθανε, κανένας άνθρωπος δεν γνώριζε πια το κουσούρι της. Το έκρυβε επιμελώς πίσω από ένα πλαστικό αυτί που της είχαν χαρίσει οι γονείς της όταν ήταν ακόμη πέντε χρονών.

Όχι! Ο Κ. δεν μπορούσε να ξέρει τίποτε. Τότε λοιπόν; Τι ήταν εκείνο που τον συγκρατούσε από το να φανερώσει τον έρωτά του για εκείνη; Συμπέρανε ότι ήταν απλά ένας αντικοινωνικός, ντροπαλός άνδρας. Τον πλησίασε πρώτη.

‘Μα τι κάνουν εκείνοι εκεί κάτω γύρω από την Α.;’ μονολόγησε ο Κ. Όλοι έκαναν κάποιες γελοίες κινήσεις. Άλλος έξιμνε την μύτη του, άλλος το αυτί του, άλλος τον αγκώνα του.

‘Τι να κάνω αν μου αρέσει ένα κορίτσι μητέρα;’

‘Να φύγεις μακριά γιε μου...’

Εχτές το βράδυ εκείνη του μίλησε ξεκάθαρα. Του είπε ότι της αρέσει και ήθελε να βγούνε. Ο Κ. δεν μπορούσε να αντισταθεί. Ήταν 25 χρονών και δεν είχε ποτέ σχέση με γυναίκα. Όταν του μιλούσε η Α. ένοιωθε τη φύση του να επαναστατεί. Κάτι θέρριε μέσα

του και ανάμεσα στα πόδια του. Είπε ναι.

Τώρα γίνονταν μεγάλο σούσουρο εκεί γύρω από τον στύλο του ηλεκτρικού. Άνοιξε το παράθυρο και βγήκε στο μπαλκόνι. Ο παγωμένος αέρας τον συνέφερε από τις σκέψεις του. Τουλάχιστον 10 άντρες είχαν περιστοιχίσει την Α. και της μιλούσαν. Πολλοί είχαν απλώσει τα κουλά τους και τη χάιδευαν, χα...τη χούφτωναν θα έλεγε ο Κ. Εκείνη γύρισε το βλέμμα προς το μπαλκόνι του. Ήταν ένα βλέμμα που εκλιπαρούσε για βοήθεια. Ήταν ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη, και συμπόνια, και κατανόηση, και συγγνώμη. Ήταν ένα βλέμμα σαν και εκείνο που του είχε χαρίσει εχτές το βράδυ στο μπαρ, όταν ο Κ. μέσα στη ζάλη του ποτού και τη λιγωμάρα του έρωτα, βαρέθηκε να παίζει τον ρόλο του και της είχε αποκαλύψει το μεγάλο του μυστικό. Τον λόγο που ενώ την ήθελε όπως το ξερό χώμα τη βροχή, δεν τολμούσε να ανταποκριθεί στον έρωτά της. Της αποκάλυψε το κουσούρι του κι εκείνη του είπε απλά και ερωτικά 'πήγαινε με σπίτι σου'.

Την πήγε σπίτι του και ακολούθησε μια νύχτα που ο Κ., ποτέ δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να ζησει ανθρώπινο πλάσμα. Την ηδονή αυτή την φαντάζονταν ως προνόμιο των θεών, απαγορευμένη στους κοινούς θνητούς.

Το βλέμμα της τον κάρφωνε ικετευτικά ζητώντας βοήθεια. Οι άνθρωποι γύρω της γελούσαν, κάγχαζαν δυνατά, έκαναν γκριμάτσες, κάποιος τραβούσε επιδεικτικά τον δεξιό λοβό του αυτιού του, και έκανε συσπάσεις στο πρόσωπό του σαν σπαστικός. Εκείνη προσπαθούσε να ξεφύγει. Τον κοίταζε και προσπαθούσε να σπάσει τον κύκλο.

Οι άνθρωποι γύρισαν προς το μέρος του.

'Ε, μεγάλε εσένα κοιτάζει το φρικιό...Σ' ερωτεύτηκε φαίνεται' φώναξε κοροϊδευτικά προς το μέρος του ένας χοντρός, κοντός με σπιριά στο πρόσωπο.

Ο Κ. οπισθοχώρησε. Ασυναίσθητα σήκωσε το χέρι του στη μύτη. Το πλαστικό ομοίωμα ήταν στη θέση του, δόξα τω Θεώ, όλα ήταν υπό έλεγχο.

Η ομήγυρης των γελοίων είχε στήσει ένα άθλιο γαϊτανάκι γύρω από την άτυχη κοπέλα,

που το μόνο σφάλμα της ήταν ότι δεν του είχε αποκαλύψει το μυστικό της νωρίτερα...

‘Μητέρα τι να κάνω;’

‘Είναι ένα τερατογέννημα παιδί μου, μείνε μακριά’

‘Μα εγώ τι είμαι, μητέρα;’

‘Ποτέ δεν βγήκες, παιδί μου, στον κόσμο, χωρίς την πλαστική σου μύτη!...Για τον κόσμο είσαι ένας φυσιολογικός άνθρωπος. Μη διακυβεύεις την αξιοπρέπειά σου...’

Η Α. κοίταξε για μια τελευταία φορά προς το μέρος του. Με βλέμμα γεμάτο τρόμο και απελπισία. Εκείνος έσκυψε το κεφάλι κοιτάζοντας τα πλακάκια του μπαλκονιού. Όταν ξανασήκωσε τα μάτια του, πρόλαβε να δει την άκρη του φουστανιού της καθώς εκείνη ορμούσε έξω από τον κύκλο των βανδάλων, εντελώς απροστάτευτη, γυμνή, στη βαναυσότητα της απαστράπτουσας στον ήλιο λεωφόρου. Το πρώτο αυτοκίνητο δεν σταμάτησε όταν το σώμα της τινάχτηκε σαν χτυπημένο από κεραυνό στον αέρα. Ούτε το δεύτερο που την εκτόξευσε πολλά μέτρα πιο πέρα. Το τρίτο αναγκάστηκε να σταματήσει όταν το άψυχο κορμί της προσγειώθηκε στο παρμπρίζ διαλύοντας το τζάμι του.

Δεν έβγαλε ούτε μια κραυγή. Αντίθετα από εκείνον που φώναξε σπαρακτικά ‘**A.** ...’ και πήδηξε στο κενό πέρα από τα κάγκελα του μπαλκονιού του.

Ένα τσούρμο περιεργων ήταν μαζεμένο πάνω από δυο άψυχα σώματα στη μέση της λεωφόρου.

Οι άλλοι

Written by Άρης Σείριος
Sunday, 06 July 2008 18:19

Εκείνη πανέμορφη, με γαλήνιο βλέμμα κοιτούσε το άπειρο. Εκείνος με μια αγωνία ζωγραφισμένη στο τελευταίο του πρόσωπο έτεινε τα χέρια του μπροστά σε μια προσπάθεια να την αγκαλιάσει.

Ήταν και οι δυο νέοι και όμορφοι. Μα είχαν κάτι περίεργο. Εκείνη ένα τεράστιο δεξιό λοβό που κολυμπούσε τώρα μέσα στο αίμα. Κι εκείνος μια κρεμασμένη υπερμεγέθη μύτη, σχεδόν χωμένη μέσα στο άπνοο στόμα του.

Πιο πέρα από εκεί που κείτονταν τα σώματά τους κάποιος βρήκε ένα πλαστικό ομοίωμα μύτης και στην ανοιχτή τσάντα της Α. η αστυνομία ανακάλυψε ένα τέλειο πλαστικό ομοίωμα αυτιού...